

dr hab. Elżbieta Gajewska, prof. UP
Instytut Neofilologii
Wydział Nauk Humanistycznych
Uniwersytet Pedagogiczny w Krakowie

Kraków, 03.09.2022 r.

**Recenzja osiągnięć
dr Wioletty Piegzik
ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego nauk humanistycznych
w dyscyplinie językoznawstwo**

1. Sylwetka zawodowa Habilitantki

Dr Wioletta Piegzik jest absolwentką filologii romańskiej Uniwersytetu Wrocławskiego, gdzie w 1992 roku uzyskała magisterium na podstawie pracy *L'image des Prussiens dans les contes et nouvelles de Guy de Maupassant* (promotor: dr Małgorzata Tomicka). Jej dalszy rozwój naukowy nie był już związany z badaniami literaturoznawczymi, lecz z glottodydaktyką.

Bezpośrednio po ukończeniu studiów rozpoczęła pracę jako nauczycielka języka francuskiego w Liceum Ogólnokształcącym nr VII we Wrocławiu, którą kontynuowała do 2016 roku. Jej aktywność dydaktyczna (m.in. wypromowanie licznych finalistów Olimpiady Języka Francuskiego) została doceniona listami gratulacyjnymi Kuratora Oświaty oraz Wojewody Dolnośląskiego, jak też nagrodą Ministra Edukacji II stopnia (w 2008 roku) i Medalem Komisji Edukacji Narodowej (w 2011 roku). Praktykę dydaktyczną wzbogacała pogłębianiem wiedzy: w 2001 roku Habilitantka ukończyła studia podyplomowe „Kształtowanie środowiska klasowego sprzyjającego uczeniu się” w Dolnośląskiej Szkole Wyższej Edukacji we Wrocławiu.

Od wykorzystania wiedzy glottodydaktycznej jako nauczycielka przechodziła stopniowo do jej rozwijania jako badaczka. Jeszcze przed podjęciem studiów doktoranckich opublikowała 27 artykułów popularno-naukowych w czasopiśmie „Języki Obce w Szkole”. W 2011 roku uzyskała tytuł doktora nauk humanistycznych w zakresie językoznawstwa na podstawie rozprawy *Interakcje negocjacyjne w pracy projektowej licealistów* (promotor: prof. dr hab. Katarzyna Karpińska-Szaj), obronionej na Wydziale Neofilologii Uniwersytetu Adama Mickiewicza w Poznaniu. W tym samym roku rozpoczęła starania o pracę na uczelni, gdzie mogłaby przekazać swoją wiedzę teoretyczną i umiejętności praktyczne studentom szykującym się do zawodu nauczyciela. Po krótkiej współpracy z Uniwersytetem Wrocławskim (2011-12), w 2016 roku zdecydowała się związać zawodowo z Uniwersytetem Szczecińskim, gdzie pracuje w Instytucie Językoznawstwa.

2. Ocena monografii wskazanej jako osiągnięcie naukowe w rozumieniu ustawy, uzasadniające wszczęcie postępowania habilitacyjnego

Wskazana przez Habilitantkę jako osiągnięcie naukowe będące podstawą w postępowaniu habilitacyjnym monografia nosi tytuł *Od intuicji językowej do zachowań intuicyjnych w języku: na przykładzie języka francuskiego jako obcego* (Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa 2021).

Licząca 290 stron całość składa się ze wstępu, czterech obszernych rozdziałów, zakończenia, bibliografii, spisów tabel i rycin oraz szeregu załączników, jak również streszczeń w języku francuskim i angielskim. Mniej oczywistymi częściami tekstu są wprowadzenie/prolog (autorstwa prof. Czesława S. Nosala, *nota bene* autora jednej z omawianych przez Habilitantkę koncepcji psychologicznych) poświęcone pierwotności intuicji w poznawaniu i języku, jak również indeks rzeczowy. Ten ostatni jest tylko jednym z przykładów wyjątkowo starannej redakcji i edycji monografii, także pod względem graficznym.

Dr Wioletta Piegzik uczyniła przedmiotem badań nieoczywisty, choć potencjalnie bardzo interesujący koncept. Postawiła sobie ambitny cel (cytując za autoreferatem) „wprowadzeni(a) do teorii glottodydaktyki kategorii intuicji językowej jako pełnoprawnego pojęcia, które posiada swoje naukowe umocowanie, możliwe jest do pomiaru empirycznego oraz docelowo służy doskonaleniu procesu nauczania/uczenia się języka obcego”. Istotnie, przeważająca większość badań glottodydaktycznych koncentruje się na świadomości

językowej, odwołując się do intuicji w sposób ogólny i nienaukowy. Tymczasem w badaniach procesów poznawczych zachodzących podczas uczenia się/nabywania JO intuicja językowa mogłaby potencjalnie odgrywać znacznie istotniejszą rolę niż te, do jakich się ją redukuje (m.in. nieświadomej wiedzy językowej czy strategii poznawczej). Dlatego też drugim wzmiankowanym przez Habilitantkę celem jest (ponownie za autoreferatem) „opracowanie metodologii pozwalającej na określenie poziomu poprawnych zachowań intuicyjnych w nabywanym języku obcym w wybranych typach sprawności językowych”. Tak zakreślone cele badawcze zwracają uwagę pod dwoma względami. Jeden z nich to ambitne nastawienie Habilitantki na przyczynienie się do rozwoju dyscypliny (a precyzyjniej: wzbogacenie teorii glottodydaktyki), drugi to nie mniej ambitne pragnienie zdefiniowania kategorii leżącej w polach badawczych kilku dyscyplin naukowych.

Glottodydaktyka nie posiada własnej koncepcji intuicji językowej. Dlatego też przegląd literatury dokonany w części teoretycznej monografii musiał mieć siłą rzeczy charakter interdyscyplinarny. Pierwsza część pracy obejmuje trzy rozdziały, ukazujące intuicję/intuicję językową kolejno w ujęciu psychologicznym, językoznawczym oraz glottodydaktycznym.

W rozdziale pierwszym (ss. 21-69) Habilitantka spogląda na intuicję z perspektywy psychologicznej. Odwołanie się w pierwszej kolejności do tej właśnie dyscypliny umotywowane jest długą tradycją badań nad intuicją prowadzonych w jej obrębie, jak również faktem, że zajmuje się ona intuicją w ujęciu ogólnym, to jest bez wyodrębniania osobnej kategorii intuicji językowej. Zarazem Habilitantka zawęża spektrum badań skupiając się na teoriach dotyczących intuicji jako funkcji wspierającej uczenie się, co wobec zamierzonego celu badawczego jest niewątpliwie uzasadnioną decyzją. Jako pierwsza rozwinięta została koncepcja Junga, pioniera systematycznych badań nad intuicją. Następnie omówione zostały koncepcje dwóch psychologów eksperymentalnych. Daniel Kahneman i Gerd Gigerenzer traktują intuicję jako zdolność poznawczą, nadającą się do badania za pomocą metod eksperymentalnych. Intuicja leżąca u podstaw uczenia się w trybie *implicite* i współdziałająca z inteligencją pojawia się w teorii Czesława S. Nosala.

Recenzentka, podobnie pewnie jak większość czytelników sięgających po monografię dr Wioletty Piegzik, jest językoznawcą/glottodydaktykiem. Oznacza to, że ma ograniczone możliwości oceny słuszności wyboru przedstawicieli nauk psychologicznych, mających reprezentować badania nad intuicją. Niezależnie od osobistego zaangażowania, czas wyznaczony na sporządzenie recenzji pozwala na pogłębienie odnośnej wiedzy w stopniu nieporównywalnym do kompetencji badaczy zajmujących się daną dyscypliną. W tym

konkretnie przypadku zaufanie recenzentki do Autorki monografii opiera się na dwóch podstawach. Po pierwsze, ze względu na przytoczony wcześniej argument, w przypadku badań interdyscyplinarnych wskazana jest współpraca z badaczem kompetentnym w danym zakresie, o co w przypadku niniejszej publikacji Habilitantka zadbała. Po drugie i ważniejsze, przekonywujący jest przede wszystkim użytek, jaki czyni z przywołanych w swojej pracy teorii, dobrze świadczący o jej umiejętnościach metodologicznych. Zarówno szczegółowe omówienia poszczególnych koncepcji, jak też ich zestawienie w tab. 3 (ss. 68-69) unaocniają złożoność koncepcji dotyczących intuicji i podpierają wniosek Autorki o konieczności ograniczenia definicji tej kategorii do „konkretnego zadania w konkretnej dziedzinie ludzkiego działania” (s.67), tj. użycia i nauki języka.

Dr Wioletta Piegzik nie ukrywa słabości i ograniczeń intuicji, m.in. jej podatności na złudzenia percepcyjne i opieranie się na heurystykach mogących ulec zbyt dużym uproszczeniom (błędom poznawczym), przeciwnie: skupieniem się na tych słabościach i ograniczeniach uzasadnia uwzględnienie koncepcji Kahnemana. Biorąc pod uwagę założoną perspektywę aplikacyjną badań, jest to niewątpliwie słuszne podejście.

W rozdziale drugim (ss. 70-114) Habilitantka koncentruje się już na intuicji odnoszącej się do języka, jej cechach konstytutywnych i funkcji, jakie pełni w przyswajaniu i użyciu tegoż języka, czyniąc to na bazie wybranych teorii lingwistycznych.

Tu również wybór musiał być siłą rzeczy zawężony. Podobnie jak przy omawianiu koncepcji psychologicznych, także w części językoznawczej Habilitantka przywołuje na początek znane i cenione nazwisko, w tym przypadku Noama Chomskiego, który jako pierwszy lingwistyk odwołał się w swojej gramatyce transformatywno-generatywnej do intuicji językowej jako kategorii przydatnej do badania nabywania i użycia języka. W dalszej części pracy omówione zostały psychomechanika Gustave’a Guillaume’a, teoria wypowiedzenia Emile’a Benveniste’a oraz składnia strukturalna Luciena Tesnière’a. Habilitantka sprawnie i zwięźle referuje poszczególne koncepcje, podkreślając odniesienia do intuicji językowej, lub też ukazując aspekty, w odniesieniu do których kategoria ta ma zastosowanie (językoznawcy przywołują kategorię intuicji językowej w sposób eksplicytny lub implicytny). Przyjrzenie się znanym teoriom z nietypowego punktu widzenia – przez pryzmat intuicji – było skądinąd bardzo interesującym doświadczeniem.

Przywołane w monografii teorie językoznawcze miały być w zamierzeniu Habilitantki różnorodne (reprezentujące różne nurty i tradycje badawcze), jak również odmienne w traktowaniu procesów zachodzących w podświadomości. Wszystkie natomiast wpisują się w

nurt mentalistyczny i podejście zorientowane na wyjaśnianie procesów nabywania i użycia języka z perspektywy aktów poznawczych (przedwypowiedzeniowych). Autorzy tych koncepcji byli aktywni naukowo w latach 50.-70. ubiegłego wieku, z wyjątkiem Chomsky'ego, o którym dalej. Być może warto byłoby uwzględnić także późniejsze nurty badań, na przykład „ucieleśnione poznanie” zapoczątkowane przez studenta Chomsky'ego, George'a Lakoffa. Nie jest to jednak znaczące zastrzeżenie, jako że spór o istotę i nabywanie języka pozostaje otwarty, przez co nie można jednoznacznie stwierdzić, bez których teorii ich ujęcie pozostaje niekompletne. W pewnym sensie niekompletne jest natomiast przedstawienie gramatyki uniwersalnej Chomsky'ego (ss. 77-80). Koncepcja wyjściowa była przez niego modyfikowana pod wpływem problematycznych danych empirycznych. W kwestionowanym omówieniu przytoczona jest uwaga Chomsky'ego z okresu, kiedy dokonał już częściowej rewizji początkowych założeń uznając, że pewne uniwersalne zasady językowe mogą się odmiennie manifestować w różnych językach, działających na podstawie specyficznych dla siebie parametrów. W późniejszym okresie w ramach tzw. programu minimalistycznego Chomsky uznał, że jedyną wspólną cechą dla wszystkich języków jest rekurencja, którą to tezę sfalsyfikował jednakże na podstawie swoich badań nad językiem plemienia Pirahã Daniel Everett.

Rozdział ponownie domyka tabela syntetycznie zestawiająca cechy intuicji językowej, tym razem w przedstawionych teoriach językoznawczych (ss. 113-114). Taka forma ujęcia danych pozwoliła Habilitantce stwierdzić istotne, ciekawe różnice między psychologicznym ujęciem intuicji a lingwistycznym ujęciem intuicji językowej.

Oparty o badania glottodydaktyczne ostatni rozdział części teoretycznej (ss. 115-175), po raz kolejny zawęży interesujący badaczkę zakres intuicji, a to do intuicji językowej właściwej osobie uczącej się/nabywającej język obcy, jej cech oraz roli w procesie uczenia się/nabywania języka obcego. Rozdział ten ma nieco odmienną budowę od poprzednich: ponieważ badacze nauczania i uczenia się nie stawiali intuicji w centrum swojej refleksji naukowej (jak w psychologii), ani też nie tworzyli teorii, w których kategoria intuicji jest wyraźnie widoczna (jak w językoznawstwie), Habilitantka zmuszona jest do syntetyzowania fragmentarycznej wiedzy przedstawionej w oddzielnych badaniach, poświęconych wybranym aspektom intuicji. Wyjątkiem jest rozbudowana typologia opracowana przez Valérie Derks, która wyróżnia różne typy intuicji (fonetyczną, morfologiczną, składniową, leksykalną, semantyczną, pragmatyczną i stylistyczną).

Dr Wioletta Piegzik wraca tu do pojawiających się w poprzednich rozdziałach pojęć wiedzy implicytnej (intuicyjnej) oraz wrażliwości językowej, uściślając ich znaczenie i

jednoznacznie rozgraniczając ich zakres od intuicji językowej. Omawia także związki intuicji jako funkcji mentalnej dokonującej wnioskowania na podstawie niepełnego zbioru informacji z domysłem językowym.

W tym kontekście istotne jest podkreślenie przez Habilitantkę znaczenia rzeczywistego (a nie abstrakcyjnego – idealnego lub przeciętnego) użytkownika języka. Natura intuicji i jej cechy ukonkretniają się w odniesieniu do tegoż użytkownika i jego charakterystyki: jemu tylko właściwy profil determinuje profil jego intuicji językowej.

Część badawcza (ss. 177-250) składa się z pojedynczego, czwartego rozdziału, który przybliży metodologię badań i zawiera opis studium empirycznego. Szczegółowe założenia badawcze są dobrze uargumentowane przez Habilitantkę. Skonstruowała ona autorskie narzędzia, służące do pomiaru zachowań opartych na intuicji językowej. Zoperacjonalizowała również powiązane z nimi wskaźniki. Za kluczowe uznała tu elementy niejasności (deficyt informacji lub konieczność redukcji nadmiaru informacji) oraz szybkość podejmowania decyzji językowych (wykluczającą możliwość świadomej analizy).

Badanie zostało zaplanowane i przeprowadzone w sposób staranny i rzetelny. Objęło ono grupę ponad stu studentów z 6 ośrodków akademickich w całej Polsce. Wyniki zostały przeanalizowane w sposób poprawny i z użyciem adekwatnych narzędzi statystycznych. Uzyskane dane zostały zwizualizowane w postaci wykresów, co ułatwia ich odbiór. W niniejszej recenzji nie będą one jednak omawiane, ponieważ dokonanie tego bez ich spłylenia przekroczyłoby ramy objętościowe przewidziane dla tego typu tekstu. Istotnym wkładem monografii w rozwój dyscypliny nie jest bowiem dostarczenie danych na temat stanu/rozwoju intuicji językowej u 86 studentek i 16 studentów filologii romańskiej/lingwistyki stosowanej z językiem francuskim, znających francuski na poziomie B1, uczących się jednocześnie co najmniej dwóch innych języków obcych itd., lecz przełożenie przez Habilitantkę teorii z zakresu psychologii, językoznawstwa i glottodydaktyki na autorskie, operacyjne narzędzia, a następnie ukazanie ich możliwości w praktyce.

Autorka porównuje częstotliwość występowania terminu „świadomość” (i jego derywatów) z terminem „intuicja” (i jej form derywowlanych) w *Europejskim systemie opisu kształcenia językowego*: w tym podstawowym dla uczenia się i nauczania dokumencie ich stosunek wyraża się dokładnie relacją 4:1, co dobrze odbija proporcje uwagi badawczej poświęconej obu kategoriom. Opracowane i przetestowane przez dr Wioletę Piegzik narzędzia wspomagające rozpatrywanie trudno uchwytnych procesów o charakterze nieświadomym mogą pomóc poprawić te proporcje. Jest tym bardziej istotne, że funkcjonowanie w zglobalizowanym świecie zwiększa znacząco możliwości mimowolnego

nabywania L2 poprzez ekspozycję na język obcy w środowisku naturalnym, które w przeciwieństwie do intencjonalnego uczenia się jest powiązane właśnie z intuicją językową. Stąd też wydaje się wskazanym poświęcić badaniom nad intuicją językową więcej uwagi.

Podsumowując, zamierzenie Habilitantki, aby wprowadzić do teorii glottodydaktyki intuicji językowej jako pojęcia posiadającego naukowe umocowanie, mierzalne empirycznie oraz służące doskonaleniu procesu nauczania/uczenia się języka obcego można uznać za spełnione, a zarazem potraktować je jako istotny wkład w dyscyplinę językoznawstwa.

3. Ocena pozostałego dorobku naukowego Habilitantki

Na publikacje wydane po roku 2011, czyli dacie uzyskania doktoratu, składa się 16 artykułów w czasopismach specjalistycznych, 4 rozdziały w tomach monograficznych oraz jeden artykuł w zagranicznych aktach pokonferencyjnych. Kolejne dwa artykuły zostały już przyjęte do druku. Dorobek uzupełniają dwie monografie naukowe, z czego jedna oparta jest na pracy doktorskiej, druga natomiast stanowi dzieło omawiane w pkt. 2.

W okresie po doktoracie Habilitantka prezentowała wyniki swoich badań na 15 konferencjach, z czego 2 zagranicznych i 5 o charakterze międzynarodowym. Kluczem doboru przeważającej większości z nich zdaje się być możliwość „wymiany myśli naukowej w zakresie nauczania/uczenia języków” (która to uwaga z autoreferatu dotyczy nie tylko konferencji organizowanych przez Polskie Towarzystwo Neofilologiczne).

Problematykę naukową poruszaną w wymienionych wyżej publikacjach i wystąpieniach sama Habilitantka przyporządkowuje do następujących obszarów:

- rozwijanie świadomości uczenia się języka obcego i umiejętności metakognitywnych: komplementarność świadomości i intuicji językowej,
- wpływ nauki języka obcego na rozwijanie kreatywności językowej,
- rozwijanie i testowanie podsystemów oraz sprawności rozumienia i produkcji mowy w języku obcym,
- metodologia badań glottodydaktycznych: poszukiwanie/budowanie narzędzi służących do pomiaru językowej kompetencji komunikacyjnej, analizy metaglottodydaktyczne.

Habilitantka bierze też udział w projektach badawczych w ramach prac dwóch zespołów działających w Instytucie Językoznawstwa Uniwersytetu Szczecińskiego:

„Glottodydaktyka i badania wielojęzyczności” oraz „Lingwistyka kognitywna. Biolingwistyka”.

Powyższe wyliczenie dokonań Habilitantki jest tylko ich bardzo skrótowym ujęciem. Dorobek naukowy dr Wioletty Piegzik został przez Nią dobrze udokumentowany i szczegółowo omówiony (w odniesieniu do każdego z wymienionych pól badawczych) w Autoreferacie.

Dorobek naukowo-badawczy Habilitantki uznaję za zadowalający. Przez swoje dokonania jawi się jako aktywna, twórcza i nieustannie stawiająca sobie nowe wyzwania badaczka. Pewnym zastrzeżeniem jakościowym w odniesieniu do jej dorobku naukowego może być zawężenie kręgu potencjalnych odbiorców, a to poprzez publikacje i konferencje w znacznym stopniu o krajowym zasięgu. Nie można jednak oceniać działalności badawczej w oderwaniu od jej kontekstu. Wiadomo, że uwarunkowania zawodowe na wiele sposobów wpływają na liczbę, a także na profil publikacji. Obserwacja dynamiki (ilościowej i jakościowej) przyrostu dorobku naukowego po uzyskaniu doktoratu, a przede wszystkim po rozpoczęciu pracy w Instytucie Językoznawstwa Uniwersytetu Szczecińskiego (tj. po przejściu ze środowiska szkoły średniej na akademicki etat naukowo-badawczy), pozwala w uzasadniony sposób spodziewać się po Habilitantce dalszego intensywnego rozwoju w przyszłości.

4. Ocena pozanaukowych obszarów działalności zawodowej Habilitantki

Sylwetkę Habilitantki dopełniają inne obszary jej działalności zawodowej, to jest działalność dydaktyczna, organizacyjna i popularyzatorska. Zasługi i sukcesy w pracy z młodzieżą licealną zostały już przybliżone w punkcie 1. Stosunkowo krótki czas jej pracy na uczelni wpływa siłą rzeczy na wymiar osiągnięć z tego okresu.

Jeżeli chodzi o **dydaktykę akademicką** realizowaną w Katedrze Filologii Romańskiej (2016-2019) oraz w Instytucie Językoznawstwa Uniwersytetu Szczecińskiego (2019-obecnie), dr Wioletta Piegzik prowadziła różne typy zajęć – od ćwiczeń po seminarium dyplomowe, z rozlicznych przedmiotów – od zajęć glottodydaktycznych, przez językoznawcze po praktyczną naukę języka francuskiego. Były one wysoko oceniane zarówno przez hospitujących je profesorów, jak i, przede wszystkim, przez samych studentów. W ramach prowadzonego seminarium Habilitantka wypromowała siedem licencjatów.

Do **działalności organizacyjnej** można zaliczyć przede wszystkim aktywne i twórcze opiekunstwo praktyk zawodowych studentów specjalności nauczycielskiej na obu poziomach studiów, w tym opiekę nad stażystami z Uniwersytetu w Bordeaux. Dr Wioletta Piegzik jest opiekunką koła naukowego romanistów, którego działalność opisana została w autoreferacie. Współzakładała afiliowane przy Instytucie Językoznawstwa Uniwersytetu Szczecińskiego, nowopowstałe czasopismo naukowe „Linguistics Reports”, którego jest redaktorką. Jest także członkinią Rady Naukowej Instytutu Językoznawstwa US w bieżącej kadencji. Jak widać, główne formy aktywności organizacyjnej Habilitantki są zarazem silnie powiązane z jej działalnością naukową.

Popularyzatorski aspekt działań Habilitantki widoczny był już na etapie „przednaukowym” w postaci przygotowania licealistów do udziału w Olimpiadzie Języka Francuskiego. Jako pracownik akademicki, Habilitantka rozpowszechnia wiedzę o językach obcych (ze szczególnym uwzględnieniem języka francuskiego) i budzi zainteresowanie ich funkcjonowaniem oraz uczeniem się poprzez liczne wykłady, m.in w ramach współpracy z Liceum Ogólnokształcącym nr 9 w Szczecinie oraz z lokalną Alliance Française.

W autoreferacie przedstawione zostały również inne aktywności dr Wioletty Piegzik w wymienionych obszarach. Powyższe zestawienie zawiera najistotniejsze (z punktu widzenia recenzentki) aspekty działalności dydaktycznej, organizacyjnej oraz popularyzatorskiej Habilitantki, pozwalające ocenić pozytywnie ten zakres jej działań.

Konkluzja

Po zapoznaniu się z dorobkiem naukowym, w tym z wskazaną jako osiągnięcie habilitacyjne monografią *Od intuicji językowej do zachowań intuicyjnych w języku: na przykładzie języka francuskiego jako obcego*, jak również z pozostałymi dokonaniem Pani Wioletty Piegzik, stwierdzam, że wspomniany dorobek oraz przede wszystkim rozprawa habilitacyjna stanowią istotny wkład w reprezentowaną przez Habilitantkę dyscyplinę naukową, tj. językoznawstwo.

Habilitantka wykazuje się rozległą wiedzą interdyscyplinarną oraz dobrym warsztatem badawczym. Co istotne, przedłożona monografia pisana była z widocznym nastawieniem na rozwijanie aparatu metodologicznego i pojęciowego badań nad językiem w aspekcie jego

uczenia się/nauczania. Jest to szczególnie cenne dla językoznawstwa w perspektywie ewentualnego ukonstytuowania się glottodydaktyki jako samodzielnej dyscypliny.

Oprócz aktywności naukowej, w trakcie swojej dotychczasowej kariery Habilitantka wykazała się istotną działalnością dydaktyczną, organizacyjną oraz popularyzatorską.

Biorąc pod uwagę przedstawione do recenzji osiągnięcia naukowe (tj. wymienioną wyżej monografię) oraz pozostałe, wymagane ustawowo, dokonania, stwierdzam, że Habilitantka spełnia wymogi zawarte w art. 219 ustawy z dnia 20 lipca 2018 (Dz.U. z 2018 roku, poz.1668) i **wyrażam pozytywną opinię w sprawie nadania Pani doktor Wioletcie Pięzik stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie językoznawstwo.**